

LBRIS

We know
books

Rejtő Jenő

**Vesztegzár a Grand
Hotelben**

Editura KEDVENC Kiadó
Székelyudvarhely, 2022
ISBN: 978-606-9633-02-1

Megrendelhető:

0744-505331

0744-511095

E-mail: kedvenckiado2012@gmail.com

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
REJTŐ, JENŐ

Vesztegzár a Grand Hotelben / Rejtő Jenő. -
Odorheiu Secuiesc : Kedvenckiado, 2022
ISBN 978-606-9633-02-1

821.511.141

Amikor Maud visszatért a szobába, egy úr lépett ki a szekrényből, pizsamában, fején egy ízléses zöld selyem lámpaernyővel, és barátságosan mosolygott.

- Bocsánat - mondta, és udvariasan megemelte a lámpaernyőt -, nevem Van der Gullen Félix.

A leány csak most lett úrrá elzsibbadt idegein. Az ajtóhoz hátrált.

Az ismeretlen bizonyára örült.

- Mit akar itt? Hogyan került a szekrényembe...?

- Kérem önt - mondta az örült idegen -, ne kiáltson, mert ezzel vesztét okozná egy jólelkű, vidám embernek, aki amúgy is nyomban távozik.

- Hogy került a szekrénybe?

- A... szobából...

- Eh! Nem így értem!

- Az ablakon keresztül jöttem. Hajnalban. Menekültem... és a szálló elhagyott kertjében megpillantottam a nyitott ablakot. Felhúzódkodtam a párkányra, és benéztem... Láttam, hogy az ágy üres... Nosza, beugrottam, a szekrénybe rejtőztem, és izgalomban mélyen elaludtam. Csak most ébredtem fel. Közben egy sportkabát akasztójánál fogva leszakadt, ezért elnézését kérem...

Mivel a nő nem felelt, az idegen letette a fejére hullott lámpaernyőt, meghajolt és elindult az ajtó felé.

- Megálljon! - kiáltotta Maud.

- Parancsoljon! - felelte a rejtélyes ifjú, összecsapva papucsá sarkát.

- Csak nem akar... egy szál pizsamában kilépni tőlem, a folyosóra?!!

Az idegen szolgálatkészen elindult az ablak felé.

Maud szinte felsikoltott:

- Megálljon!

- Kérem... - Kissé ijedten visszalépett, és úgy állt meg, mint aki minden parancsnak már előre is aláveti magát. Maud kétségbeesetten nézett le a kertbe.

Érkező vendégekkel volt tele!

- Ha ide kilép pizsamában egy férfi az ablakomból, akkor én soha többé nem kerülhetek az emberek szeme elé...

- Csakugyan kínos látszat... De talán utólag... félrehívhatná a vendégeket, és külön-külön megmagyarázná, hogy ki az, aki pizsamában kilépett innen...

- Hiszen én sem tudom!

- Az is igaz - hagyta rá nagy búsan Van der Gullen Félix.

- Akkor tehát maradok... - mondta, és leült egy karosszékbe.

- Nincs egy cigarettája véletlenül?

- Hogy képzeled?... Itt akar maradni?... Így?! A szobámban?!

Az idegen most már elkeseredetten csapott a combjára:

- Hát ne haragudjon, kérem, de ha egyszer nem mehetek ki sem az ajtón, sem az ablakon, akkor itt kell maradnom! Azt még az én helyzetemben sem követelheti meg egy fiatalembertől, hogy légneművé változzék vagy felszívódjon, mint egy vakbéltünet!... Már bocsánatot kérek!

Kissé hangosabb lett, mivel felismerte helyzetének néhány pillanatnyi előnyét.

A nő riadtan nézett jobbra-balra.

- Na de hát... valamit mégiscsak tenni kell!...

- Kérem, kisasszony, minden részvétem az öné. Az emberek csakugyan hajlamosak arra, hogy egy pizsamás ember váratlan megjelenését félreértsék.

- Szégyellje magát!

- Ezért azok az emberek szégyenkezzenek, akik rosszhiszeműek... Igazán nem ad egy cigarettát?

A nő odadobott egy dobozt az ágy melletti kis asztalkáról. A férfi derűs arccal rágyújtott egy cigarettára, és a többi zsebre tette.

- Csacs kis história - mondta azután, és kényelmesen hátradőlt a székben.

- Nem tudom még, hogy kicsoda, gonosztevő-e vagy örült - mondta a nő dühösen -, de pusztán ezért a szörnyű helyzetért amibe belesodort, megérdemelné, hogy keresztüllőjem.

- Ez kihúzná a csávából. De kissé radikális megoldás. Kérem, ha ezzel menthetem a jó hírét és a hibámat, szívesen elveszem feleségül - ajánlotta udvariasan -, még mindig jobb, mint hogyha agyonlő.

Bár egyesek szerint ez nem bizonyos.

- Kérem... - mondta a nő.

- Én ma este elutazom, addig maradjon itt, és lehetőleg éjszaka távozzon majd. Megértett?... Arra is figyelmeztetem, hogy ha elhatározom magamat, akkor nem törődöm a jó híremmel, és átadom a szálló detektívjének.

- Igen, magától kitelik - felelte a férfi, mintha már régen ismerné Maudot.

- Hát majd igyekszem elnyerni a jóindulatát...

- Nem lesz alkalma rá, mert nyomban bezárom a fürdőszobába, és csak akkor bocsátom ki, ha elutazom...

Az ismeretlen arca siralmas kifejezésre ráncolódott.

- Képes volna egy kiszolgáltatott férfi helyzetével ennyire visszaélni? - kérdezte siralmasan az idegen.

- Ezt fogom tenni. Választhat a szekrény és a fürdőszoba között.

- Bezár?... Kérem, fontolja meg. Foglyul ejteni és rabságban tartani egy védtelen embert...

- Ha ilyen léhán fogja fel a helyzetet, még rosszabbul is járhat.

- Képes lenne verni? - kérdezte látszólag rémülten, és Maud bármilyen dühös is volt, elnevette magát.

- Legszívesebben rendőrnek adnám át, ezért bűnhődnie kellene! Szigorúan!

- folytatta azután még dühösebben.

- De úgy látszik, nem bánja egyáltalán, hogy egy úrinőt, a legelőkelőbb szállóban, ilyen helyzetbe hozott!

- Honnan tudja, hogy az én helyzetem nem rosszabb ezerszer? Honnan tudja, mennyire szenvedek ebben a pillanatban?

Maud önkéntelenül is kissé ijedten lépett a férfi felé.

- Valami... baja van?

- Van... Lehet, hogy percekben belül éhen halok...

- Síri hangon tette hozzá.

- Dél van, és én még nem ebédeltem...

- Nahát, tudja... Azt sem csodálnám, ha körözött rabló lenne! Ennyi cinizmus...

- Nézze, kedves zsarnokom, mielőtt megkezdem a büntetésem kitöltését a fürdőszobában tudja meg, hogy az ön magatartása is sok kívánnivalót hagy.

- Tessék?! Hogy érti ezt?!

- Ön szemrehányást tesz, amiért ártatlanul meghurcoltam a világ előtt. Viszont - és a hangja komor, sőt vádló lett: - hol volt ön ma éjszaka?!

- Mi?...

- Jól hallotta a kérdést! Miért másztam én éppen ebbe a szobába? Mert üres volt. És miért volt üres? Mert ön nem tartózkodott benne. Ha itt alszik az ágyban, akkor én diszkrétan távozom a párkányról, és most nem fenyeget keserves rabság, egy fürdőszobában, ahol kénytelen leszek megenni egy pipereszappant, hogy elkerüljem az éhhalált... Igen, kisasszony! - és felemelte a hangját, mint egy zord közvádoló a bünper főtárgyalásán:

- Hol volt ön ma hajnalban négy és öt óra között?

A nő döbbenet, csodálattal állt, a pizsamás ismeretlen káprázatos szemtelenségétől lenyügözve... Aztán így szólt:

- Mégsem zárom a fürdőszobába.

- Maradunk a szekrénynél?

- Nem! Átadom a szálló detektívjének.

- Ám legyen - felelte búsan, és mélyet sóhajtván elindult az ajtó felé, mint aki vérpadra lép.

- Várjon! - kiáltotta Maud, és dühösen toppantott... Istenem, micsoda helyzet!

- Maradjon...!

- Nem, nem... Ön megsértett.

Maud a karjába kapaszkodott:

- Csak tréfáltam... Szó sem lehet arról, hogy így kilépjen a szobámból...

Az idegen sóhajtott, és hősi komorsággal megrázta a fejét:

- Nem... Mégis megyek a detektívhez. Önként! Az ilyen ember

bűnhődjön... Igaza volt. - És tragikusan a mellére csapott kétszer.

- Én bűnhődni akarok!... Mea culpa! - kiáltott.

- Mea culpa... én bűnhődni akarok.

Maud megragadta a karját:

- Az istenért, ne kiabáljon!

- De én nem hagyom magam a fürdőszobába zárni...

- Nem zárom be... - suttogta megtörten a nő.

- Az más... Akkor esetleg maradok - és visszaült.

- Nem vagyok rossz ember, ha arról van szó, hogy egy hölgy a segítségemet kéri...

Ebben a pillanatban kopogtak az ajtón.

II

Feszült csend...

A nő bizonytalan hangon megszólalt:

- Ki az?...

- Sergius herceg...

Maud a férfihez fordult, hogy a fürdőszobába küldje...

A szemtelen idegen nem volt sehol. A kopogtatás valamivel türelmetlenebbül ismétlődött.

- Azonnal... - felelte tettetett frissességgel a leány - most fejeztem be az öltözködést.

- Azután vidám hangon kiáltott: - Lehet!

Mialatt nyílt az ajtó, megigazította a ruháját, hogy a belépő előtt eljártassa az öltözködés utolsó pillanatát.

Belépett a herceg. Már közel járt a hatvanhoz. Finom arcú, ősz ember volt.

Sovány, sápadt, feltűnően tiszta, okos szemekkel.

- Miért nem volt lent ebédelni, Maud?

- Öltözködés közben leszakadt egy csat a ruhámról. De most már mehetünk... - tette hozzá gyorsan.

„Aha!”, mondta magában a szemtelen idegen az ágy alatt. „Szeretné elvinni az illetőt. Úgy látszik, nem szívesen venné, ha meghallanám, amit beszélnek. Voltaképpen be kéne fogni a fületem.

De nem teszem. Disznóság...” Ezt mondta magában a szemtelen idegen, és szeretett volna cigarettára gyújtani.

- Néhány szót csak... - tartóztatta a herceg.

- Ebédnél nem leszünk egyedül: beszélt az illetővel?

- Ezt majd később... - ellenkezett idegesen Maud.

- Nem. Tudnom kell mindent, ha elfogadom az áldozatot.

Maga börtönbe kerül, és akkor én...

- Hallgasson, kérem!...

- De hát itt magunk vagyunk...

- Igen... igen, de ha valaki hallgatódzik...

„Ejnye, ejnye. Szóval ez a nagyon szép és nagyon úri hölgy adott esetben börtönbe is kerülhet? Lám... lám...” - gondolta a szemtelen idegen.

Az öreg halkabban folytatta:

- Mit beszélt vele?

- Jöjjön, kérem, ebédelni... egy szót se beszéljünk...

- Úgy látszik, az idegei cserbenhagyták, kedves... Azt hittem, hogy maga erős...

- Nem... az idegeimmel nincs baj, de ma... rossz napom van és... most menjünk - mondta szinte sírva a leány.

- Még csak annyit, hogy este nyolckor egy hárommotoros gép Szingapúrba repíti, és a rendőrség...

- Menjünk... azonnal...

- No de...

- Ne kérdezzen! Jöjjön, kérem! Nyomban!

„Szépen vagyunk - gondolta a szemtelen idegen.

- És ez akart engem a fürdőszobába zárni...”

- Jól van, Maud, menjünk...

A karját nyújtotta, és a leány megkönnyebbült sóhajjal indult el.

Kopogtak.

- Ki az?

- A rendőrség - felelte egy kemény hang.

III

Csend...

Az ősz ember lassan a hátsó zsebe felé nyúlt. Maud két kézzel megragadta a karját, mielőtt a revolver előkerült. Azután, mintha kicserélték volna az iménti ideges, nyugtalan nőt, higgadtan, szinte közömbösen kiáltotta:

- Nem értem, kérem! Engem keres a rendőrség?... Miféle ostobaság ez?